

לפני

כמה שנים אפשר להסתובב בעולם עם אף יהודי? תגידו בטח שמה שהיה טוב ליהודים 2000 שנה, טוב גם הלאה. אולי אבל תודו שבמשך 2000 שנה לא היתה להם ברירה. עכשיו יש! על הלנה מטרויה אמרו שפניה השיטו אלף אוניות. אני, כשהסתכלתי בראי, כל ערב, הייתי נזכרת באימרה הזאת ומקנאה. הפנים שלי יכולות היו להשיט בקושי חמש, ובפרופיל אפילו לא חסקה. והכל בגלל האף, נכון שהרבה אנשים עם בעייה דומה משלימים עם המציאות המרה וממשיכים לחיות איכשהו, תוך התעלמות גמורה מהמתרחש בשטח הטפנות. אבל כאשר הסביבה מתמלאת לאט-לאט באסונים קטנטנים וסולדים, אשר כולם כימעט אינם מעשי ידי השוכן במרומים, מתחיל האגו להתמרד: אם כולך כן — אז למה לא גם אני?

השלב הבא ניקרא החלטה עקרונית, והוא דומה לשאלה אם עם ישראל צריך חוקה או לא. כל כמה שנים מישהו מתעורר, ואומר: "צריך!" וחוזר לישון בשקט. אלא שבמיקרה של האף שלי, המישהו זה תמיד אני, כי החברות שלי טוענות פה-אחד שדחקא האף נותן לפנים שלי את האופי, ממש כמו המפד"ל.

פליטת-הפה

הגורלית

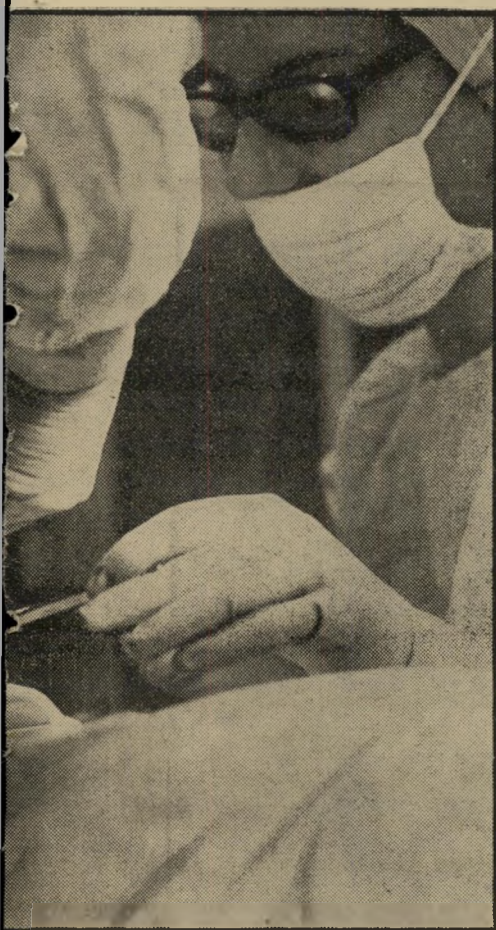
כמו שאתם בטח מבינים, השלב הזה יכול להימשך לגנח, ואני באופן אישי מכירה אישיות אחת או שתיים שנפטרו בשיבה טובה כשבליבן השאלה: לנתח או לא לנתח? ניצלתי מגורל דומה ועברתי לשלב הבא. רק מפני שידידה שלי עברה ניתוח, והפכה בן-לילה מברחון מכוער לטינדורה.

מערכת העולם הזה הטילה עליה מבצע

"נשנית לי"

מאת אלה זור

השלב הזה נקרא: התעניינות מעשית. כמה זה עולה? לאיזה מנתח ללכת? האם זה כואב? איך זה נעשה? איפה? למה? ועוד אלף שאלות אחרות.

ואז מגיע היום הגורלי. שנים עברו מאז החלטתי באופן עקרוני לעשות לעצמי אף חדש וכלום לא קרה. ובאותו יום, אולי בגלל מזג האוויר, אולי בגלל ההורוסקופ, אולי בגלל החתיכה המשגעת שסחבה אתמול את הנחמד הוא ממש מתוך הידיים, קרה המשהו שמביא את מוחמד אל ההר.

במיקרה שלי זה קרה בישיבת המערכת השבועית. כולם ישבו והתעמקו בשאלה, איזה הנושא הראוי לתפוס את שני עמודי האמצעים של העיתון. כולם — חוץ ממני. אני לא חשבתי על כלום, רק עסקתי בהשואות בין האף שלי והאף המנותח של החברה שלי.

הגיע הרגע בו כולם אמרו מה שיש להם לומר, ורק אני המשכתי לשבת ולחלום ולא לתרום כלום למאמץ המשותף. העורך תקע בי מבט צונן שכולו שאלה אלימת: נו?

לפני שהצלחתי לחשוב, אמרתי: יש לי נושא. לא תאמינו — אבל העורך קנה את הרעיון. הידד — מצאתי לי מימון לאף.

...ולשלישית

נשר האף...

מייד אחרי הישיבה, הרמתי את השפופרת וביד רועדת חייגתי את מספרו של הרופא. מכאן מתחילה הדרך שאין ממנה חזרה — אלא עם גבס. הרופא, שמסעמי אתיקה ביקש לשמור את שמו בסוד — לפחות עד שרואה מה ייצא מהאף החדש שלי — שאל אותי דבר ראשון אם הרעיון של הניתוח הוא שלי או שמר שהו שיכנע אותי. אחר-כך הוא שאל אם אני בטוחה שזה מה שאני רוצה, ואם חשבתי על זה מספיק. אחר-כך הסתכל על האף שלי מימין ומשמאל, בריכוז ובתשומת-לב מחמיאה, וי צילם אותו מכל הזוויות. דיון נוסף על צורתו העתידה של האף, ואז, סוף-סוף, ניקבע מועד התאריך, השעה, וזהו, אה, כן — וצק על אלף לירות. בבקשה.

כאן תרשו עצה קטנה לאלו מכן הנמצאות עדיין בשלבי התיכונן: אם אתן מחליטות לנתח — אל תקבעו מועד מרוחק. עד אז לא תוכלו ממילא לישון בשקט. בתקופה הסדומה ניתוחית, נושא השיחה היחיד הוא האף. אחת לא יכלה מאז הניתוח להתעטש, השנייה פחדה להתנשק במשך שנתיים. ולשלישית בכלל נשר האף. בררר...

חרטה — מאוחר מדי.

אבוד.

הנעתי לבית-החולים ברבע שעה איחור, למרות ליל חלומות-הזועה שקדם לביקור הגורלי. הכניסו אותי לחדר בו שכבה בחורה שנותרה ביום הקודם. פניה ניראו כאילו עבר עליהן מכבש. במקום בו צריך היה, אורגנילית, להתנוסס אפה, היה רק גבס, ומתוכו נזל זרויף של דם. מייד התחרטתי על כל העסק. הסתכלתי שוב בראי ובחנתי בחיבה את אפי. מה בעצם רע בוז? כבר רבע מאה שהוא משרת אותי כהלכה, ומלבד כמה נזלות קלות